

Arrest

nr. 124 556 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. NEERINCKX en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2010 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 3 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert bij arrest nr. 48 806 van 29 september 2010 eveneens de eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Op 30 augustus 2010 dienen de verzoekende partijen voor hun minderjarige zoon een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen, dit op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar kinderen en worden zij in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

1.4. Op 6 januari 2011 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar kinderen.

1.6. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de tweede verzoekende partij, op grond van de vaststelling dat de aanvraag geen woonplaatskeuze in België bevat voor de tweede verzoekende partij.

1.7. De verzoekende partijen dienen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind op 7 november 2013 tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing een annulatieberoep in bij de Raad. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het nr. 141 627. Bij arrestnr. 124 559 van 22 mei 2014 vernietigt de Raad de in punt 1.5. bedoelde beslissing.

1.8. De tweede verzoekende partij dient op 7 november 2013 tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het nr. 141 822. Bij arrestnr. 124 560 van 22 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing.

1.9. Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt mevrouw

naam : A.

voornaam : D.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/08/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 05/01/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.10. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt mevrouw

naam : A.

voornaam : F.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : O.

nationaliteit : Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29/09/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 22/02/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.12. Op 25 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, op grond van de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen. De verzoekende partijen dienen op 27 december 2013 tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het nr. 143 351. Bij arrestnr. 124 558 van 22 mei 2014 vernietigt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat de tweede verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de bestreden beslissing, op de volgende gronden:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;;

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekers betwisten niet langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de wet van 15 december 1980 bepaalde termijn.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoekers opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan enkel afzien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten indien verzoekers een hogere rechtsnorm aanhalen.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat zij een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren.

Verwerende partij wenst echter op te merken dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht.

"Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft." (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001).

Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Zoals gesteld door de verwerende partij blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt en dat deze motivering door haar niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de tweede verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan de tweede verzoekende partij dan ook in beginsel geen nut opleveren.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor

haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter zitting gevraagd naar haar belang, doet de tweede verzoekende partij gelden dat zij volhardt in haar belang omwille van een nieuwe aanvraag 9ter die nog hangende is.

Inzake de antecedenten met betrekking tot de door haar ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, zoals geschetst bij de feiten uiteenzetting moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich niet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter geldt niet als verblijfstitel, heeft dus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich in beginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw opvalt.

De situatie van de tweede verzoekende partij, die naar luid van hetgeen in het arrest nr. 124 560 van 22 mei 2014 werd gesteld, niet aannemelijk had gemaakt dat zijn aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd bevonden, getoetst aan wat hiervoor werd uiteengezet, noopt tot de vaststelling dat er geen redenen zijn aangevoerd die de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij zouden opheffen. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota kan dan ook worden aangenomen voor zover ze betrekking heeft op de tweede verzoekende partij.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2.3. Echter, wat de exceptie betreft, voor zover die wordt betrokken op de eerste verwerende partij, inzake het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten in haren hoofde, moet het volgende worden vastgesteld:

Het beroep dat door de eerste verzoekende partij werd ingediend bij de Raad tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing leidde tot de vernietiging van deze beslissing bij arrest nr. van 124 559 van 22 mei 2014. De Raad gaat er derhalve van uit dat de eerste verzoekende partij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. punt 1.3.). De eerste verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, dit bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de eerste verzoekende partij van 8 oktober 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de tweede verzoekende partij van 8 oktober 2013, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS